

Dr Robert A. Peterson, Teologia Łukasza – Dzieje Apostolskie, sesja 4, Teologia Bocka, Boży plan, chrystologia i zbawienie

To jest dr Robert A. Peterson w swoim nauczaniu na temat teologii Dziejów św. Łukasza. To jest sesja 4, Teologia Darrella Bocka, Plan Boży, Chrystologia i Zbawienie.

Kontynuujemy nasze studia nad teologią Łukasza, przyglądając się podsumowaniu teologii Łukasza autorstwa Darrella Bocka we wstępie do jego pierwszego tomu dwutomowego komentarza do Ewangelii Łukasza. Napisał także komentarz do Dziejów Apostolskich.

Biblijne podejście teologiczne często dzieli nauczanie autora na przedziały. Poniższe badanie przedstawia główne wątki i powiązania ukazujące teologiczne i duszpasterskie zainteresowania Łukasza. Plan Boży, Chrystus i zbawienie oraz Nowa Wspólnota.

Boży Plan. W centrum uwagi Łukasza znajduje się szczegółowe omówienie planu Bożego. Temat ten jest u Łukasza uwypuklony bardziej niż u innych synoptyków.

Bock wie, o czym mówi. Zrobił bardzo dobry tom na temat profilu Jezusa, który połączył w osobnej publikacji trzy pierwsze Ewangelie, a następnie Ewangelię Jana. Nazywano go Portretem Jezusa.

Naprawdę, bardzo dobrze zrobione. Marek i Mateusz mówią o roli Jana Chrzciciela jako poprzednika, konieczności cierpienia Jezusa i planie jego powrotu. Mają także szereg przypowieści opisujących królestwo, ale Łukasz podaje szczegóły dotyczące powiązań i relacji między tymi ideami.

Szereg unikalnych fragmentów Łukasza uwypukla ten temat Planu Bożego. Łk 1:14 do 17, 31 do 35, 46 do 55, 68 do 79, Łk 2:9 do 14, Łk 2:30 do 32, 34 do 35, Łk 4:16 do 30, Łk 13:31 do 35, Łukasza 24:44 do 49. Ile razy wspominaliśmy o tym wspaniałym fragmencie? Jeden kluczowy tekst pokrywa się z innymi Ewangeliami.

Łukasza 7:18 do 35. Ponadto Łukasz podaje tekst Cierpiącego Syna Człowieczego, z których kilka jest dla niego unikalnych. Nakładający się fragment, Łk 7,18–35, dotyczy Jana Chrzciciela i jego pytań dotyczących mesjaństwa Jezusa.

Fragmenty Cierpiącego Syna Człowieczego Łukasza obejmują Łk 9:22 i 44. Łk 17:25, który jest unikalny dla Łukasza. Łukasza 18:31 do 33, to samo.

Łk 22,22 , to samo. Łukasza 24:7, wyłącznie dla Łukasza. Dzieje Apostolskie podkreślają także szczegóły planu Bożego.

Dzieje Apostolskie 2:23, Dzieje Apostolskie 4:27 i 28, te dwa fragmenty skupiają się na krzyżu Chrystusa jako z góry wyznaczonym przez Boga, a jednocześnie potępiają zło człowieka za ukrzyżowanie Chrystusa. Dzieje Apostolskie 10:34 do 43, Dzieje Apostolskie 13:32 do 39, Dzieje Apostolskie 24:14 i 15 oraz 26, 12 do 23. Te fragmenty wyjaśniają, że głównymi elementami planu są kariera Jezusa, nadzieja pokornych i potrzebujących duchowo, ofiarę błogostawieństwa Bożego, nadejście nowej ery, pokonanie szatana, cierpienie Jezusa i podział, który przychodzi na Izrael.

Łukasza 24:44 do 49. Ojej, jak musimy przeczytać ten fragment. Uczniowie w drodze do Emaus są zdezorientowani.

Mieli nadzieję, że Jezus przyniesie Izraelowi odkupienie. A Jezus otworzył im oczy i wyjaśnił im pewne cudowne rzeczy ze Starego Testamentu. Później ukazał się także swoim uczniom i powiedział: spójrzcie na moje ręce i nogi, i tak dalej. Nie jestem duchem.

Zjadł kawałek ryby, aby zademonstrować, że przed nimi naprawdę fizycznie zmartwychwstał. Łk 24,44-49. Wtedy Jezus im rzekł: To są moje słowa, które mówiłem do was, gdy jeszcze byłem z wami, że musi się wypełnić wszystko, co napisano o mnie w Prawie Mojżesza, u proroków i w Psalmach. Następnie oświecił ich umysły, aby zrozumieli Pisma.

I powiedział im. Dlatego jest napisane, że Chrystus będzie cierpieć i trzeciego dnia zmartwychwstanie, i że w imię Jego ma być głoszona wszystkim narodom, począwszy od Jerozolimy, pokuta i odpuszczenie grzechów. Jesteście świadkami tych rzeczy i oto Ja ześlę na was obietnicę mojego ojca, ale pozostańcie w mieście, aż zostaniecie przyobleczeni mocą z wysokości. Jest to kluczowy fragment, ponieważ dzieli karierę Jezusa na trzy części i odwołuje się do Pisma Świętego.

Po pierwsze, Chrystus musi cierpieć. Po drugie, trzeciego dnia musi zmartwychwstać. Po trzecie, w imię Jego należy głosić nawrócenie i odpuszczenie grzechów wszystkim narodom, począwszy od Jerozolimy.

Podkreślona jest także obietnica przyjścia Ducha. Tak więc, pomimo całego piękna etycznego nauczania Jezusa, przesłanie ewangelii dla Łukasza jest czymś więcej niż tylko etyką. Jest to nowy sposób nawiązania kontaktu z Bogiem poprzez zwrócenie się do Niego poprzez Jezusa.

Innymi słowy, Łukasz przedstawia Jezusa jako pośrednika nowego przymierza. Jeśli ktoś zbliży się do Boga w pokucie, otrzyma duchowe błogosławieństwa Ojca. Obietnica i spełnienie.

Temat planu Bożego jest wspierany przez nutę obietnicy i spełnienia w ewangelii i czynach, zwłaszcza w odniesieniu do Pisma Świętego. Odwołanie do Starego Testamentu koncentruje się na chrystologii, odrzuceniu Izraelitów, włączeniu pogan i ostatecznej sprawiedliwości. Te dwa ostatnie tematy są bardziej widoczne w Dziejach Apostolskich niż w Ewangelii.

W ten sposób Dziej Apostolskie 24:14 są przedstawiane i bronię przed różnymi zarzutami, zwłaszcza podczas wysiłków Pawła wśród Żydów i pogan. Niemniej jednak temat reakcji pogan i nie-Żydów na ewangelię, podczas gdy Izrael potyka się, jest obecny w wielu tekstach Łukasza. Łukasza 2:34, 3, 4-6, 4:25-27, 7:1-10, 10:25-37, 11:49-51, 13:7-9, 13, 23-30 i 13: 31-35, 14:16-24, 17:12-19 i 19:41-44.

Ta obawa rasowa obserwowana w całej ewangelii Łukasza wskazuje, że plan Boży obejmuje wszystkie rasy. Dzisiejsze fragmenty uwydatniają motyw planu i ukazują natychmiastową dostępność obietnicy. To są fragmenty, w których używa się tego słowa dzisiaj.

Na przykład Łk 2,11, jeden z naszych wersetów bożonarodzeniowych, gdyż dzisiaj, czyli dzisiaj, w mieście Dawida, narodził się wam Zbawiciel, którym jest Chrystus Pan. 4:21 w Nazarecie Jezus staje w synagodze, bierze zwój Izajasza, czyta rozdział 61 i mówi: Dzisiaj wypełnił się ten fragment Pisma, który słyszeliście. Bock twierdzi, że ta dzisiejsza sprawa, ten język wskazuje, że plan Boży wypełnia się właśnie w trakcie osobistej służby Jezusa.

Jezus uzdrawia paralityka, zdumienie widzi ich wszystkich, Łk 5,26, a oni wielbią Boga i są pełni bojaźni, mówiąc: Widzieliśmy dzisiaj niezwykle rzeczy. 13:32 i 33. Łukasz używa zatem różnych haseł i różnych środków.

To konieczne – powtarza wielokrotnie. I tu dzisiaj mowa o wypełnieniu obietnic w planie Bożym. Łk 13,32, niektórzy faryzeusze przychodzą i mówią do Jezusa w poprzednim wersecie: Uciekaj stąd, bo Herod chce cię zabić.

I rzekł do nich Jezus: Idźcie i powiedzcie temu lisowi, oto dziś i jutro wypędzam demony i dokonuję uzdrowień, a trzeciego dnia ukończę swój bieg. Jednakże dzisiaj, jutro i pojutrze muszę wyruszyć w drogę, gdyż nie może być tak, aby prorok zginął poza Jerozolimą. Słowo „dzisiaj” użyte dwukrotnie na przestrzeni dwóch wersetów wiąże się ze sprzeciwem i spotkaniem Jego śmierci w Jerozolimie.

19:5, Zacheuszu, pospiesz się i zjedź na dół, mówi Jezus do człowieka na drzewie, małego człowieka, bo muszę dziś zostać w twoim domu. W wersecie 9, Jezus

powiedział, dzisiaj zbawienie przyszło do tego domu, ponieważ i on jest synem Abrahama. A potem to, co wielu uważa za najważniejszy werset w całej Ewangelii Łukasza, gdyż Syn Człowieczy przyszedł szukać i zbawić zagubionych.

Werset 42: Jezus płacze nad Jerozolimą, gdybyś i ty, o Jeruzalem, wiedziała w tym dniu i dzisiaj to, co służy pokojowi. Ale teraz są one ukryte przed twoimi oczami. A potem Łk 23,42 i 43, dzisiaj będziesz ze mną w raju, mówi złodziejowi.

Jezu, pamiętaj o mnie, kiedy wejdiesz do swojego królestwa – mówi skruszony złodziej z krzyża. I rzekł do nich: Zaprawdę powiadam wam, dziś będziecie ze mną w raju. Zatem powtórzenia „dzisiaj”, fragmenty „dziś” wzmacniają motyw planu i ukazują natychmiastowe wypełnienie obietnicy w dziele i słowach Jezusa oraz tych, z którymi współdziała.

Jan Chrzciciel, Jan Chrzciciel jest pomostem łączącym starą erę obietnic i nową erę inauguracji. Łk 1 i 2, zwłaszcza 1:76 do 79, Łk 3:4 do 6, Łk 7:24 do 35 i Łk 16:16. Aż do Jana istniało Prawo i Prorocy.

Od tego czasu głoszona jest dobra nowina o królestwie Bożym i każdy wdiera się do niego. Nie interesuje nas trudny koniec tego wersetu. Aż do Jana istniało Prawo i Prorocy.

Od tego czasu głoszona jest dobra nowina o królestwie. John jest pomostem łączącym starą erę z nową. Właściwie należy do starego, ale wskazuje na Jezusa, który jest centralną postacią nowego.

Łk 7 jest tutaj pouczający. Jan jest poprzednikiem przepowiedzianym przez Malachiasza, ale w jeszcze większym stopniu Jan reprezentuje największego proroka dawnego okresu. Łukasza 7:27.

Właściwie, rozumiem. Po zacytowaniu prorocstwa z Izajasza, nie z Malachiasza 3:1, w Izajaszu 40 znajduje się także prorocstwo Jana Chrzciciela, jeśli wolisz. I Łk 7,28.

Nikt nie jest większy od Jana. Cóż za oświadczenie. Jednak najmniejszy w królestwie Bożym jest większy od niego.

Zatem Jan jest ogromną postacią, niesamowitym mężem Bożym. Niemniej jednak należy on do starej ery i najmniejsza osoba w królestwie nowego królestwa, królestwie Bożym wniesionym w swym nowotestamentowym objawieniu w Jezusie, jest większa niż Jan. Największy z ludzi zrodzonych z kobiet.

Niesamowity. Fragment ten ukazuje, że kiedy właśnie wspomnieliśmy o podstawowej strukturze planu Bożego według Łukasza, nastąpiła era obietnic lub oczekiwań, do której Jan należał jako największy, po której nastąpiła era inauguracji, do której Jan

tak naprawdę nie należał. Ta dwuetapowa struktura jest lepsza od trzech etapów zaproponowanych przez Hansa Conzelmana w słynnym komentarzu do Łukasza napisanym w 1960 r. i bronionym w zmodyfikowanej formie przez Fitzmyera w 1981 r.

Propozycja Conzelmana sprawia, że podziały między erą Jezusa a erą Kościoła są zbyt mocne, zwłaszcza w świetle podobieństw między działalnością Jezusa i Kościoła. Przesłanie ewangelii Kościoła i nauczanie Jezusa o końcu wyjaśniają czas i strukturę nowo zainaugurowanej ery. Plan Boży zawiera elementy przyszłości, które należy jeszcze zrealizować.

Łukasza 17:21 do 27, Łukasza 21:5 do 38, ale nadszedł zasadniczy punkt zwrotny. Zatem druga część planu ma podział, chociaż cała era jest epoką spełnienia. Jest więc czas obietnicy, Stary Testament, czas wypełnienia się w Jezusie i jego apostołach, ale ten czas spełnienia z kolei dzieli się na dwie części.

To właśnie przepowiedzi prorocy. A dopełnienie, Dzieje Apostolskie 3:14 do 26, ostateczny koniec jeszcze nie nadszedł lub, jak nazywa to teologia Nowego Testamentu, jeszcze jeszcze nie. Już teraz spełniły się główne obietnice Starego Testamentu.

Mesjasz przyszedł. Królestwo Boże nadeszło w osobie i służbie Jezusa. Jeśli wypędzam demony – mówi Łukasz – palcem Bożym, Królestwo Boże przyszło pośród was.

A jednak jeszcze nie nadeszła pełnia królestwa Bożego. Nastąpi to dopiero, gdy Jezus powróci. Oczekiwanie „jeszcze nie” jest ważne dla etycznego przesłania Jezusa, jak zobaczymy w dalszej części.

Deklaracje misji. Inne elementy planu Bożego widoczne są w oświadczeniach misyjnych Jezusa, w których nakreśla on swoje zadanie. Jezus przychodzi, aby głosić dobrą nowinę potrzebującym, Łk 4,18 i 19.

Przychodzi, aby uzdrawiać chorych, Łk 5,30 do 32. Przychodzi, aby go usłyszano, niezależnie od tego, czy przesłanie jest przez niego samego, czy przez jego przedstawicieli, Łk 10,16 do 20. Przychodzi, aby szukać i zbawiać zagubionych, Łk 19:10.

Jego kariera została ponownie opisana w Dziejach Apostolskich 10:36 do 43. Dzieje Apostolskie 10:36, co do słowa, które Bóg posłał do Izraela, głosząc dobrą nowinę o pokoju przez Jezusa Chrystusa, jest Panem wszystkich. Sami wiecie, co działo się w całej Judei, począwszy od Galilei, po chrzcie, który głosił Jan, jak Bóg namaścił Jezusa z Nazaretu, Dz 10, 38, Duchem Świętym i mocą.

Chodził, czyniąc dobrze i uzdrawiając wszystkich, którzy są pod władzą diabła, bo Bóg był z nim. Postęp geograficzny. Postęp geograficzny ukazuje rozwój ruchu zgodnie z Bożym planem.

Zarys ewangelii od Galilei do Jerozolimy ukazuje ten wzrost, podobnie jak konieczność udania się Pawła do Rzymu w Dziejach Apostolskich. Mój przyjaciel zauważył, że w Dziejach Apostolskich Paweł także musiał udać się do Jerozolimy i z pewnością jest to prawdą. Zatem Jezus jest tego wzorem, ale potem Paweł idzie dalej w swojej podróży do Rzymu w Dziejach Apostolskich 19:21 i 23:11.

Czy to jest to konieczne. Znowu wracamy do tego słowa i jego znaczenia. Wiele fragmentów stwierdza, że jest to konieczne.

Greckie słowo dzień. Jest to konieczne, a przynajmniej konieczne, czasami można tłumaczyć. Wiele fragmentów stwierdza, że konieczne jest, aby coś się wydarzyło.

W rzeczywistości 40 ze 101 nowotestamentowych zastosowań dnia występuje w Dziejach Apostolskich Łukasza. Jezus musi być w domu swego Ojca, Łk 2,49. Musi głosić królestwo, Łk 4,43.

Musi uzdrowić kobietę dręczoną przez szatana (Łk 13, 16). Łukasz pokazuje, że Jezus nie jest zwykłym moralistą, ale tym, który walczy z siłami kosmicznymi sprzeciwiającymi się Bogu. Pewne wydarzenia muszą poprzedzić koniec, Łk 17,25.

Łukasza 21:9. Jezus musi być zaliczony do przestępców, Łk 22,37. Chrystus musi cierpieć i zmartwychwstać, Łk 24,7. Musi mieć miejsce głoszenie pokuty dla odpuszczenia grzechów, Łk 24,43 do 47. Konieczność cierpienia Syna Człowieczego, o której już wspomniano, jest również częścią tego nacisku.

Dzieje Apostolskie również kładą nacisk na ten temat, czasem posługując się dniem, czasem nie. Dzieje Apostolskie 1:11, 3:21, 9:6 i 16:13, 46, 14:22, 19:21, 23:11, 25:10, 27:24. Jak dzwon kościelny co godzinę, Łukasz wybija nutę Bożego planu.

Boży plan wyraża Jego współczucie i wysiłek w realizacji. Kieruje tym, co się dzieje, co się wydarzyło, co zaplanował Bóg, gdyż Łukasz zapewnia, że wpadnie w ręce aktywnego, współczującego Boga. Chrystologia i zbawienie to drugi główny dział w rozumieniu Bacha, pierwszym jest plan Boży.

Chrystologia i zbawienie. W centrum Bożego planu znajduje się Jezus i wybawienie. Kim jest Jezus? Co on przynosi? Skąd wiemy, że jest on wybranym przez Boga? To są najważniejsze pytania dla Łukasza.

Istnieje także przesłanie i wezwanie do odpowiedzi, a także Boże uzdolnienie. Wszystkie te notatki są zapakowane w pakiet, który jasno pokazuje, że plan ma nie

tylko przyszłość, ale jest istotny w teraźniejszości. Nie tylko należy znać Boga, ale także być przed Nim odpowiedzialnym i odpowiedzialnym.

Zatem plan nie tylko przynosi rezultaty, ale wymaga reakcji wiary, która ma również wymiar etyczny. Mesjasz, sługa, prorok i Pan. Portret Jezusa jest portretem, który Łukasz szczegółowo rozwija.

Niektórzy twierdzą, że chrystologia Łukasza to zbiór różnorodnych tradycji. Najbardziej różnorodne w Nowym Testamencie twierdzi Craig Evans w książce z 1990 roku. Twierdzi się, że żaden z tytułów nie dominuje nad dziełem i nie został szczegółowo opracowany.

Moim zdaniem nie docenia to twórczości Luke'a – mówi Bach. Łukasza 1 i 2 przedstawiają Jezusa głównie jako postać królewską. Zarówno zapowiedź skierowana do Marii, jak i uwagi Zachariasza wyraźnie ukazują powiązanie Dawidowe.

Jezus będzie królował, a to dziecko będzie królować w linii Dawida. Łk 1:31 do 33. Łk 1:69.

Zasiądzie na tronie swego ojca, Dawida. Dla Łukasza ważne są także inne funkcje, takie jak prorok i sługa. Namaszczenie Jezusa podczas chrztu przypomina połączenie Psalmu 2 i Księgi Izajasza 42, co łączy w sobie królewski, proroczy obraz.

Łk 3,21-22. A gdy cały lud przyjął chrzest, a także Jezus został ochrzczony i modlił się, otworzyły się niebiosa i zstąpił na Niego Duch Święty w postaci cielesnej podobnej do gołębiczy i z głosem przyszedł z nieba, jesteś moim Synem umiłowanym, z tobą jestem zadowolony.

Umilowany Synu, nazywamy Psalm 2, który mówi o Synu Bożym, którego Bóg ustanowił na władcę na Syjonie i którego słuchacze muszą całować lub kłaniać się przed nim, aby nie wzbudził się Jego gniew i nie odczuli Jego gniewu. Izajasz 42 mówi o Mesjaszu wybranym przez Boga. Jesteś moim Synem, w którym mam upodobanie.

W uwagach Symeona spotykają się obrazy sługi i proroka. Łk 2:30 do 35. Łk 1:4. Łukasza 4:16 do 30.

Jednak u Łukasza dominuje idea proroka-przywódcy. Prorok przywódca. Chociaż prorocy Eliasz i Elizeusz są wymienieni jako podobieństwa (Łk 4,25 do 27), Łukasz mówi także o namaszczeniu ubogich (Łk 4,18), wskazując w ten sposób, że namaszczenie Jezusa, jak mówi Jezus, wypełniło się dzisiaj.

Łk 4,21 nawiązuje do chrztu Jezusa. Łukasza 3:21 do 22. To ważny punkt.

Mesjasz, Jezus, został namaszczony. Kiedy zastanawiamy się nad Łk 4,21, nawiązujemy do chrztu Jezusa, który już miał miejsce. Łukasza 3:21 do 22.

Mimo to lud postrzega Jezusa jako proroka. Łukasza 7:16, 9:7 do 9 i 9:19.

Ale wyznanie Piotra koncentruje się na Jezusie jako Chrystusie. Łukasza 9:20. Jezus uściśla to wyznanie, wprowadzając nieuchronność cierpienia Syna Człowieczego.

Łukasza 9:22. Nawet tytuł Jezusa jako Syna jest używany do opisanego Syna Człowieczego. Łukasza 9:21.

Łukasz w wyjątkowy sposób powiązał Syna Człowieczego z mesjańską rolą Jezusa. Łukasza 4:41. Z wielu wołań wyszły także demony . Ty jesteś Synem Bożym.

On jednak ich skarcił i nie pozwolił im mówić, bo wiedzieli, że on jest Chrystusem. Ta królewska prorocza mieszanka pojawia się ponownie wraz z głosem przemienienia. To jest mój umiłowany Syn.

Nawiasem mówiąc, „Usłysz go” jest odniesieniem do Łukasza 9:35, gdzie Ojciec przemawia z nieba w ten sposób. Pozwól mi upewnić się, że dobrze to zrobiłem. I odezwał się głos z obłoków mówiący: To jest mój Syn .

Syn Boży według 2 Listu do Koryntian. Syn Boży, Syn Boży, 1 Samuela 7, odnosi się do Salomona i innych potomków Dawida, którzy na zawsze zasiądą na tronie Dawida. Jeden z nich to zrobi.

To ten królewski. To jest mój Syn , mój wybrany. Izajasza 42:1. Słuchaj go.

Powtórnego Prawa 18:15. Zatem to powiedzenie: To jest mój Syn umiłowany, Wybrany, słuchajcie go, co odzwierciedla wypełnienie Psalmu 2:7. Izajasza 42:1. Powtórnego Prawa 18:15. Kiedy Jezus jest przedstawiany jako prorok, jest prorokiem przywódcą, takim jak Mojżesz.

Nawet w tym przypadku zasada i kierunek mają fundamentalne znaczenie. Krótko mówiąc, mesjańska rola Jezusa jest kluczowa dla chrystologii Łukasza. Ale mesjaństwo Jezusa wymaga wyjaśnienia i dokładnej definicji.

Zatem Łukasz obok oczekiwań Mesjasza stawia także inne oczekiwania. Niemniej jednak mesjaństwo jest podstawową kategorią, wokół której krążą inne koncepcje. Motyw proroczy jest silny w tekstach takich jak Łk 11:47 do 51.

Łk 13:31 do 35. Łk 24:19 i 21. Jednak odwołanie do Psalmu 118 w Łk 13 rozszerza tę prezentację do rangi aluzji królewskiej.

Łukasza 19:38. Ten, który przychodzi, jest bowiem w istocie postacią eschatologiczną i mesjańską. Łukasza 3:15 do 18.

Łukasza 7:22 do 23. 19:38. Łk 24 także przedstawia nadzieję – choć mówcy myśleli, że się nie udało, błędnie myśleli, że się nie udało – że Jezus odkupi naród.

Łukasza 24:21. Zatem obraz królewskiego wybawiciela nigdy nie odbiega zbyt od proroczego. Bach twierdzi, że Łukasz przedstawia różne wątki nauczania mesjańskiego, chrystologicznego i są one w pewnym sensie ze sobą powiązane.

Jednocześnie ten jest Mesjaszem, to jest to, co najważniejsze, sługa Boży, prorok, który przemawia w imieniu Boga i Pan, który jest Bogiem i będzie królował. Pod koniec służby Jezusa postać Łukasza jest bardziej skupiona. Łukasz nawiązuje teraz do władzy Syna Człowieczego i mówi o Panu.

Łukasza 20:41 do 44. 21:27, 22:69. Łk 20:41 do 44. Powtórzę: Łk 20:41 do 44. Łk 20:41 do 44.

Łukasza 20:41 do 44. Jezus zapytał: jak mogą mówić, że Chrystus jest synem Dawida? Sam bowiem Dawid mówi w Księdze Psalmów: Pan powiedział mojemu Panu, usiądź po mojej prawicy, aż postawię twoich wrogów pod podnóżkiem. Dawid przemawia i nazywa Boga Panem, który rozmawia z drugim Panem Dawida, co jest zdumiewające.

Dlatego Dawid nazywa go Panem. Dawid nazywa Mesjasza Panem. Jak może być jego synem? Jak może być jednocześnie Bogiem i ludzkim potomkiem Dawida? Jezus nie rozwiązuje problemu.

Po prostu pozwala im się dusić. Inne Ewangelie mówią, że potem nikt już nie zadawał mu pytań. Utrudniał im to.

21:27, w swoim eschatologicznym przemówieniu u Łukasza, Jezus mówi: „I ujrzą Syna Człowieczego przychodzącego w obłoku z mocą i wielką chwałą”. A potem 22:69. To niesamowite powiedzenia.

Ale odtąd Syn Człowieczy będzie siedział po prawicy mocy Bożej, podczas gdy przywódcy żydowscy oskarżali go o bluźnierstwo, które miałyby miejsce, gdyby nie był synem człowieczym Daniela. Daniela 7:13 i 14. Syn Człowieczy to w rzeczywistości skomplikowana kategoria.

Ulubione określenie siebie Jezusa. Zawsze używa go w trzeciej osobie. Nigdy nie mówi: „Jestem”.

Zawsze mówi: Syn Człowieczy nie ma miejsca, gdzie mógłby głowę oprzeć. Syn Człowieczy zostanie wydany uczonym w Piśmie i arcykapłanom, zostanie ukrzyżowany i zmartwychwstanie. Syn Człowieczy przyjdzie w chwale, ot tak.

I łączy w sobie zarówno pokornego, śmiertelnego Syna Człowieczego z Psalmu 8. Kim jest człowiek, że o nim pamiętasz? Syna Człowieczego, abyście o nim myśleli. Znajduje to odzwierciedlenie w wypowiedzi Jezusa. Ptaki mają swoje gniazda.

Lisy mają swoje nory. Syn Człowieczy nie ma miejsca, gdzie mógłby głowę oprzeć. Jest wtedy wątłym, śmiertelnym i bezdomnym.

Ale potem w ustach Jezusa pojawiają się odniesienia, zawsze w trzeciej osobie, do Daniela 7,13 i 14, który przychodzi na obłokach niebieskich itd., w połączeniu z Psalmem 110. Zasiadać po prawicy Boga, co właśnie Czytać. Wywołało to krzyk bluźnierstwa ze strony przywódców.

Zatem Jezus łączy w ten sposób Daniela , boskiego Syna Człowieczego, z pokornym, śmiertelnym Synem Człowieczym z Psalmu, aby jeszcze bardziej ich zdezorientować. Oczywiście prawda jest taka, że jest on Bogiem i człowiekiem w jednej osobie. Dzieje Apostolskie 2, 30 do 36.

Dzieje Apostolskie 10:36 mówią w podobny sposób. Zrobię tylko Dzieje Apostolskie 10:36. Jezus Chrystus, On jest Panem wszystkich, mówi Piotr.

Pojęcia te wspomniane wcześniej w Łk 5,24 stają się obecnie przedmiotem sporu o Jezusa. Łukasze cytaty z Psalmu 110 ukazują centralne miejsce tego fragmentu. W trzech krokach Łukasz porusza kwestię panowania (Łk 20,41-44), podaje odpowiedź Jezusa (Łk 22,69) i pokazuje, jak głoszona jest władza Jezusa w panowaniu.

Synoptycy dzielą się dwoma pierwszymi tekstami, ale specyficzny dla Łukasza jest szczegółowy opis zawarty w Dziejach Apostolskich 2. Łk 22:69 wyjaśnia, że odtąd Jezus, obok Boga, będzie sprawował władzę jako Pan. Sługa Mesjasza, prorok, jest Panem. W Dziejach Apostolskich obrzędy religijne dokonywane są w jego imieniu.

Władza Jezusa jest całkowita i rozciąga się na wierzących wzywających Jego imię i działających w Jego imieniu, tak jak święci Starego Testamentu działali w imieniu Jahwe. Innymi słowy, Łukasz rozwija swoją chrystologię od ziemi w górę. Chociaż w chwili jego narodzin istnieją ślady niebiańskiego związku, sługa Mesjasza, prorok, stopniowo objawia się jako Pan w kontekście swojej postęgi i próby.

Narracja porywa czytelnika. Portret Jezusa pogłębia się w miarę postępu wydarzeń. Łukasz wzmacnia portret autorytetu Jezusa, mówiąc w wyjątkowy sposób o Panu w narracjach przedstawiających wydarzenia z postęgi Jezusa.

Cytaty ze Starego Testamentu dotyczące chrystologii i użycia kurios , czyli Pana, greckiego słowa oznaczającego Pana, w redakcyjnych notatkach narracyjnych w Ewangelii pokazują, że centralnym elementem portretu Łukasza jest obraz Jezusa jako przywódcy-proroka, który jest kimś więcej niż Mesjaszem. Oczywiście inne tytuły są ważne, ale Łukasz jest bardziej obecny obok tego podstawowego portretu. Jezus jest Zbawicielem lub Wybawicielem.

Łukasza 2:11, Łukasza 1:70-75, Łukasza 2:30-32, Dzieje Apostolskie 5:31, zabili go, Żydzi go zabili, ale 5:31, Bóg wywyższył go po swojej prawicy na wodza i Zbawiciela daj Izraelowi pokutę i odpuszczenie grzechów. Taki jest werdykt przywódców żydowskich, różniący się dość radykalnie od wyroku Bożego. Ukrzyżowali go.

Bóg go bardzo wywyższył. Dzieje Apostolskie 13 :23-25 pokazują to samo. Jest synem Dawida, Łk 1:27, 32, 69, 2:4, 11, 18, 38, 39, Dz 2:25-31, Dz 15:16, lub jest królem, Łk 19:38. Jest synem Dawida, Łk 1,27. Jest synem, który odnosi się do Boga jak do ojca, jak głosi Boskie świadectwo.

Łukasza 1:35, Łukasza 2:49, 3:22, 38, 4:3, 9, 41, 9:35, 10:21, 22, ale jest on także synem Adama, który wzrasta w łasce. Łukasza 3:38, Łukasza 2:40, Łukasza 2:52, wzrastał w mądrości i wzroście, chłopiec Jezus. Wzrastał w mądrości umysłowej i wzroście fizycznym.

Wzrastał w łasce u Boga pod względem duchowym i w łasce ludzi pod względem społecznym. Jak może być jednocześnie Bogiem i człowiekiem? Na tym polega cud Bożego Narodzenia. Na tym polega cud Wcielenia.

Kiedy druga Osoba Trójcy, Bóg Syn, staje się człowiekiem. Jest więc odtąd Bogiem-Człowiekiem. Wzrastał w łasce, porównywany jest do Jonasza, Salomona i innych.

Jako syn człowieczy cierpi, jest wywyższony i służy. Często jest po prostu nauczycielem. Portret Jezusa sporządzony przez Łukasza jest różnorodny, ale uporządkowany.

Jezus ma władzę i obietnicę. Królestwo w nauczaniu i dziele Jezusa. Mesjasz przynosi królestwo Boże, panowanie Boże objawione na ziemi, Łk 4:18 i 43, 7:22, 8:1, 9:6, 10:11. Królestwo jest obecne teraz, ale nadejdzie w przyszłości.

Zawiera ziemską nadzieję, a jednocześnie ma wymiar duchowy. Zawiera podmioty wrażliwe, potencjalne i niechętne. Obecne królestwo wiąże się z władzą Jezusa.

Łukasz często wspomina o obecności królestwa już wtedy, gdy Jezus sprawuje władzę nad złymi siłami duchowymi. To połączenie pokazuje duchowy charakter królestwa. Królestwo jest blisko, Łk 10,9. Władza 72 uczniów nad demonami jest postrzegana jako upadek Szatana, Łk 10,18 i 19.

W rzeczywistości Jezus mówi, że jeśli palcem Bożym wygania demony, wówczas królestwo przyszło do tych, którzy są obecni, Łk 11,20 i 23. Królestwo jest wśród was, Łk 17,21. Król z jednej przypowieści odchodzi, cytuję, aby otrzymać królestwo, ściśle cytuję, więc z pewnością je posiada, zanim powróci, Łk 19,14 i 15. Podczas procesu Jezus wyjaśnia, że teraz będzie u boku Boga.

Królestwo jest wśród was, za drugim razem jesteście u boku Boga. Bach lubi mówić „bok” zamiast „prawa ręka”, Łk 22,69. Odwołanie Łukasza do Psalmu 110 ukazuje obecność władzy królewskiej. Łukasz wyjaśnia ten temat w Dziejach Apostolskich 2:30-36, który dotyczy podziału dobrodziejstw zbawienia.

Uzupełnieniem obecnego aspektu królestwa jest jego przyszły charakter, ten aspekt „jeszcze nie” obejmuje sąd poprzedzający nadejście Królestwa. Łukasza 17:22 do 37, który nazywany jest czasem odkupienia. Łukasza 21:5 do 38, mnóstwo obrazów przedstawiających Dzień Pański, gdy zło zostaje ostatecznie osądzone.

W Łukasza 21:25 do 27, nasze aluzje do Izajasza 13:10, Ezechiela 32:7, Joela 2:30 i 31, Psalmu 46:2 i 3, Psalmu 65:7, Izajasza 24:19, Septuaginty, Aggeusza 2: 6 i 21 oraz Daniela 7:13. Nadzieja i oczekiwanie Starego Testamentu nie umarły, Dzieje Apostolskie 3:20 do 21. Jezus powróci, aby przynieść resztę obietnicy, która w widoczny sposób objawi się na ziemi całej ludzkości, a także wieczne korzyści dane wierzącym .

Zajmiemy się tym nieco więcej, poruszymy więcej motywu Królestwa w naszym następnym wykładzie.

To jest dr Robert A. Peterson w swoim nauczaniu na temat teologii Dziejów św. Łukasza. To jest sesja 4, Teologia Darrella Bocka, Plan Boży, Chrystologia i Zbawienie.